

ת"פ 72239/01/20 - מדינת ישראל נגד אוקלנד עסקים בע"מ, אמג'ד אבו קנדיל

בית הדין האזורי לעבודה נצרת

ת"פ 72239-01-20

לפני:

כב' השופטת רויטל טרנר

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד יוסי עטון

-

הנאשמים:

אוקלנד עסקים בע"מ
אמג'ד אבו קנדיל
ע"י ב"כ: עו"ד מוטי לוי

החלטה

1. לפני בקשה לביטול כתב אישום בשל אכיפה בררנית והתיישנות.

רקע עובדתי

2. ביום 30.1.20 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם שלושה פרטי אישום. לפי עובדות האישום הראשון, נאשמת 1 היא חברה בע"מ שעיקר עיסוקה הוא אספקת עובדים לפירוק בשר (להלן **הנאשמת** או **החברה**). נאשם 2 שימש כבעלים ומנהל כללי של החברה (להלן **הנאשם**) (החברה והנאשם יקראו יחד **הנאשמים**). בביקורת שנערכה על ידי משרד העבודה הרווחה והשירותים החברתיים נמצא כי בחודשים ינואר עד אוגוסט 2018 סיפקו הנאשמים שירותי כח אדם לשתי חברות, חברת בלדי בע"מ (להלן: **חברת בלדי**) וחברת ש.ח שינוע בע"מ (להלן: **חברת שינוע**) (שתי החברות יכוננו להלן: **מזמינות השירות**), ללא שהיה בידי הנאשמים היתר לכך. בגין מעשים אלו יוחסה לחברה עבירה לפי סעיפים 2(א) ו-20(א) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן: **החוק**), ולנאשם יוחסה עבירה לפי סעיפים 2(א) ו-20(א) לחוק, ועבירה לפי סעיף 21 לחוק שעניינה הפרת חובת פיקוח.

3. לפי עובדות האישום השני, במהלך שנת 2018 לא שילמה החברה לשישה עובדים שכר מינימום. בגין מעשה זה יוחסה לחברה עבירה לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק שכר מינימום, תשמ"ז-1987, ולנאשם עבירות לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק זה ועבירה לפי סעיף 15 לחוק זה- אחריות מנהלים.

4. לפי עובדות האישום השלישי, הנאשמים לא מסרו לאחד מהעובדים תלושי שכר בחודשים 3-4/18. בגין עבירה זו יוחסה לחברה עבירה לפי סעיף 24(א) ו- 25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958, ולנאשם עבירה זהה, ועבירה נוספת לפי סעיף 26 לחוק זה בגין אחריות נושא משרה בתאגיד.
5. מעת לעת הדיונים נדחו בשל ניסיונו של הנאשם להסדיר את ייצוגו, ללא הצלחה.
6. ביום 24.1.21 התקיים דיון בפני כבוד הנשיא שוורץ, שקבע כי אין לדחות את ישיבת ההקראה בשל חלוף הזמן מהגשת כתב האישום והקריא לנאשם את כתב האישום. בתגובה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו, והתיק נקבע לישיבת הוכחות, בפני מותב זה.
7. ביום 8.7.21 ביקש הנאשם מינוי סנגור ציבורי. הבקשה התקבלה וביום 1.9.21 הורה בית דין לסנגוריה הציבורית למנות לנאשמים סנגור ציבורי.
8. ביום 18.1.22 ביקשו הצדדים לדחות את מועד הדיון לצורך מיצוי משאת ומתן ביניהם, אשר לא צלח.
9. ביום 15.4.22 הגיש הנאשם באמצעות בא כוחו בקשה **לביטול האישום הראשון** מחמת הגנה מן הצדק. לטענתו מתקיימת אכיפה בררנית היות ולא הוגשו כתבי אישום נגד מזמינות השירות או נגד מנהליהן, כאשר לשיטתו מעשיהם חמורים ממעשי הנאשמים. עוד נטען להפליה ככל וננקטו נגד מזמינות השירות רק הליכים מינהליים.
10. ביום 19.6.22 הגישה המאשימה את תגובתה וטענה כי אין בסיס לטענות הנאשם היות וביום 30.7.19 הוגש נגד חברת בלדי ומנהליה כתב אישום בגין הפרת החוק, וביום 16.8.19 הוגש כתב אישום נגד חברת שינוע ומנהליה בגין הפרת החוק.
11. ביום 20.6.22 הגיש הנאשם בקשה ובה ביקש את כתבי האישום, הפרוטוקולים, וכל החומר מאותם ההליכים. ביום 29.6.22 התנגדה המאשימה לבקשה, שכן לטענתה מדובר בבקשה כללית שאינה מנומקת משפטית. כך גם טענה כי עומדת לה חזקת תקינות המנהל, לרבות במידע שיוצא תחת ידיו.
12. ביום 3.7.22 התקיים דיון במסגרתו הציגה המאשימה בפני בית הדין את כתבי האישום שהוגשו נגד המזמינות והבהירה כי נגד חברת בלדי לא הוגש כתב אישום היות והעבירה התיישנה.
13. ביום 5.7.22 הגיש הנאשם בקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ, לרבות כתבי אישום שהוגשו נגד המזמינות, כל החומר מההליכים המשפטיים שהתנהלו נגדם, רישום פלילי של עדי תביעה, ורשימת חומר חקירה. כמו-כן ביקש הנאשם להעביר את הדיון בחומר בחקירה לשופט אחר לפי הוראות סעיף 74 לחסד"פ.
14. ביום 19.7.22 הגישה המאשימה את תגובתה לבקשת הנאשם, וטענה כי יש לדחות את בקשתו של הנאשם כפי שיפורט בהמשך.
15. ביום 6.12.22 התקיים דיון בפני כבוד השופטת תלחמי סוידאן, ולאחר שהצדדים טענו את טיעוניהם, ניתנה החלטה לפיה הנאשם יודיע האם הוא עומד על הבקשה לחומר חקירה. ביום 7.12.22 הודיע הנאשם כי לא יעמוד על בקשתו לקבל רישום פלילי של העדים ורשימת חומר חקירה אשר מצוי בידיו. עם

זאת הודיע הנאשם כי הוא עומד על בקשתו לקבל את כתבי האישום שהוגשו נגד מזמינות השירות ביחס לאישום הראשון, ואת כל החומר מההליכים המשפטיים שהתנהלו נגד מזמינות השירות. כמו כן הסכים הנאשם כי המסגרת המשפטית הרלוונטית היא לפי סעיף 108 לחסד"פ.

16. ביום 8.12.22 הגיש הנאשם בקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 108 לחסד"פ, וצמצם את בקשתו לכתב האישום נגד חברת ש.ח שינוע בע"מ, הפרוטוקולים של ההליך, העתק מההסדר המותנה שנערך וכל חומר רלוונטי אחר.

17. ביום 1.1.23 ניתנה החלטה המורה למאשימה להעביר לעיון בית הדין את כתב האישום של חברת שינוע, את פרטי ההסדר עמה לפי הרישום במשרד העבודה ופרוטוקול מהדיון בו הוצג ההסדר לבית המשפט. לאחר שהוגשו המסמכים לבית הדין, ניתנה החלטה כי אין מניעה להעביר את המסמכים האמורים לנאשמים.

18. ביום 12.1.23 התקיים דיון במהלכו טענו הצדדים ביחס לנושא האכיפה הבררנית. ביום 15.1.23 ב"כ הנאשם הגיש בקשה לביטול האישום הראשון והשלישי מחמת התיישנות לפי סעיף 9 לחסד"פ. ביום 19.1.23 הגישה המאשימה את תגובתה ומכאן ההחלטה שלפנינו.

דיון והכרעה

הגנה מן הצדק

19. הנאשם טוען שתי טענות עיקריות הנוגעות לאכיפה בררנית: ראשית, הנאשמים הופלו לרעה משעה שנגד חברת בלדי לא הוגש כתב אישום בגין העבירה שמיוחסת לנאשמים בפרט האישום הראשון. לגישת הנאשם אין זה משנה אם העבירה נגד חברת בלדי התיישנה, משעה שמדובר בשותפים לביצוע עבירה, והוא מפנה לדבריו של השופט מלצר ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018) (להלן: **פסק דין ורדי**); שנית, הנאשמים הופלו לרעה משעה שרשויות המדינה הגיעו עם חברת שינוע להסדר מותנה, בעוד לנאשמים בעניינו לא הוצע הסדר מסוג זה.

20. מנגד טוענת המאשימה כי הוגשו כתבי אישום נגד חברת בלדי, אולם לא בתיק זה, היות והעבירה התיישנה. ביחס לחברת שינוע, נטען שאין להשוות בין הנאשמים לעניינה של מזמינת השירות שכן כתב האישום נגד חברת שינוע התייחס לעבירה אחת, וכתב האישום נגד הנאשמים מתייחס לשלוש עבירות שונות. כמו כן, לנאשמים מיוחסות עבירות מסוג עוון, בעוד לחברת שינוע מיוחסות עבירות מסוג חטא, לפיכך אין להקיש ממקרה אחד למשנהו.

21. טענה לאכיפה בררנית נדונה בהרחבה בבית הדין הארצי במסגרת עפ"א (ארצי) 16393-12-13 **מדינת ישראל משרד הכלכלה - דואב** (09.09.2015) (להלן: **פסק דין דואב**): **"טענה של אכיפה בררנית נחשבת לאחד הביטויים של טענת ה"הגנה מן הצדק" המוכרת כטענה מקדמית במשפט הפלילי, והיא מעוגנת היום בהוראת סעיף 149(10) לחסד"פ (ראו ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (10.9.2013), בפסקה 27 וההפניות שם, להלן: עניין פרץ, וכן בש"פ 7148/12 עז אל דין כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.2012) (להלן: עניין כנאנה, בפסקה 14).**

ביסוד דוקטרינת ההגנה מן הצדק עומדת התכלית להבטיח הליך פלילי ראוי, צודק והוגן."

22. בית הדין הארצי עמד על סדרי הדין בדיון בטענה לאכיפה בררנית, תוך הפניה לע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, נט(6) 776: (2005) "בשלב ראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם, וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב זה, נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו לנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו..." בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם, וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון".

23. בפסק דין דואב בית הדין הארצי דן בטיבה של הטענה לאכיפה בררנית: "אכיפה בררנית שהיא כאמור אחד הביטויים של טענת ההגנה מן הצדק היא "אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים", והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בשני אופנים: "הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום". המשותף לשניהם הוא כי "סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם" (ראו בעניין פרץ בפסקה 23, וראו שם הדיון רחב היריעה בנושא האכיפה הבררנית). אכיפה חלקית תחשב לאכיפה בררנית, וככזו, לאכיפה פסולה."

24. לאחר עיון בטענות הצדדים ובחומר הראיות, יש לדחות את טענתו של הנאשם ביחס לאכיפה בררנית, מהטעמים אשר יפורטו להלן.

חברת בלדי

25. הנאשם טוען כי שיהיו בהגשת כתב האישום נגד חברת בלדי הוביל להפליה בין הנאשמים לחברת בלדי, כך שנגדם הוגש כתב אישום בעוד נגד החברה לא הוגש כתב אישום. מעבר לטענתו, לא הניח הנאשם ראייה שיכולה ללמד כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה. בעובדות כתב האישום לא נקוב מועד הביקורת, לכן ייתכן והמאשימה כלל לא השתתתה בהגשת כתב האישום שכן כבר במועד הביקורת העבירה התיישנה. לפיכך לא שוכנעתי כי המאשימה פעלה בשיהוי ניכר אשר פוגם בתחושת הצדק וההגיונות. מעבר לכך, בית הדין הארצי עמד על כך כי "... חלקיות האכיפה אינה הופכת אותה, כשלעצמה, לאכיפה בררנית, שכן משאביה של הרשות מוגבלים ומתחייבת קביעת סדרי עדיפויות באכיפת הדין" (ע"פ (ארצי) 11486-06-22 שואעי - מדינת ישראל (22.09.2022)).

26. הנאשם הפנה לפסק דין ורדי, וטען שאין לייחס משקל רב להתנהלות המאשימה, אלא למבחן

התוצאה לפיו שני שותפים זכו ליחס שונה. בפסק דין ורדי נדונה "תחולתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק במקרים בהם לא עומדת כוונת זדון מאחורי פעולות החקירה האכיפה וההעמדה לדין מצד הרשות, אלא מחדלים שברשלנות וטעויות שבתום-לב, הם שמביאים לפגיעה ממשית בתחושת הצדק". נקבע כי יישום דוקטרינה של הגנה מן הצדק במקרים כאלו תהיה רק במקרים בהם חריגים בהם מדובר באפליה משמעותית: "דוק, משמעות הדברים היא כי ניתן עקרונית, לראות במחדלי הרשות, או במעשיה הרשלניים משום 'פגם', אשר יש בו כדי לפתוח את שערי המבחן התלת-שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ. ברי כי אין בכך כדי ללמד שיש לייחס משקל ממשי לכל טענה באשר לטעות, או למחדל מצד רשויות האכיפה, אלא לליקוי מהותי שכזה" (ראו פסקה 99 לפסק הדין).

27. פסק דין ורדי עסק בפרשת התארים המזויפים במסגרתה נדונו "עשרות מורים מאזור הצפון, אשר נחשדו כי ניסו לקבל טובות הנאה שונות באמצעות הגשת בקשה להכרה בתואר אקדמי פיקטיבי ל"גף להערכת תארים ודיפלומות מחו"ל שבמשרד החינוך". בית המשפט העליון הותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה וקבע: "לנוכח ההפליה הברורה, בכך שלפחות 15 מהמעורבים בפרשה לא עמדו בדין - חרף התשתית הראייתית הזוהר לזו של המשיבים 3-5 - סבורני כי יש בתוצאה המפלה כדי להסב פגיעה משמעותית בתחושת הצדק שנעשה עם משיבים אלה. גם העובדה כי לא עלה בידי המערער להציג תמונה מלאה של אופן הטיפול בכל תיקי החקירה שנפתחו בפרשת התארים המזויפים, ושל ההרשעות שהושגו - מעוררת קושי ממשי לבחון את היקף האכיפה המפלה, ולעמדתו יש לזקוף נתון זה לחובת המערער" (פסקה 121 לפסק הדין).

28. הפרשה הנדונה בפסק דין ורדי שונה באופן מהותי מענייננו, ולו רק מהסיבה שיש שוני בין העבירות שיחוסו לנאשמים ולמזמינות השירות. במקרה שלפנינו מדובר באותן נסיבות בהן בוצעה העבירה, אך לא באותן עבירות; לנאשמים מיוחסות עבירות מסוג עוון, ואילו לחברת בלדי כמזמינת שירות מיוחסת עבירה מסוג חטא. לא בכדי בחר המחוקק לייחס לכל עבירה עונש אחר, שכן השונות נובעת מחומרת המעשים. כפי שנקבע בהקשר זה בע"פ (ארצי) 35705-09-19 ספירשטיין - מדינת ישראל (13.12.2020): "באופן דומה לא מצאנו לקבל את טענות המערער בדבר אכיפה בררנית, מקום בו לא הוגש כתב אישום נגד מזמיני השירות (וועדי הבתים). אחריותם של וועדי בתים לקבלת שירות מקבלן שירות ללא רישיון כדין, בין אם קיימת ובין אם לאו, מצויה בתחום אחר וחומרתה פחותה על פני הדברים באופן משמעותי, ומשכך אין באי הגשת כתבי אישום כנגדם כדי להוות אכיפה בררנית כנגד קבלן שירות". די בכך כדי לדחות את טענות הנאשם בדבר אכיפה בררנית. מעבר לכך, הואיל והעבירה שיחוסה לחברת בלדי היא מסוג חטא, היא התיישנה.

חברת שינוע

29. הנאשם טוען לאכיפה בררנית שכן לא הוצע לנאשמים הסדר מותנה כפי שהוצע לחברת שינוע, אולם אין לקבל טענה זאת. בדנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל (15.12.2021) נקבע כך: "הרשות המינהלית בישראל מחויבת להפעיל את סמכויותיה ואת שיקול דעתה בהתאם לכללי המשפט המינהלי. עליה לפעול אך בדל"ת אמות הדין, לקיים הליך תקין, ולקבל החלטה בהתאם לכללי שיקול הדעת המינהלי. הביקורת השיפוטית על החלטות המינהל נועדה להבטיח את שלטון החוק ואת כיבודו, שכן "שלטון היודע מראש כי הוא לא נתון לביקורת שיפוטית, הוא שלטון העשוי שלא להשליט את החוק, והעשוי להביא להפרתו" ... ביקורת השיפוטית חולשת על כל רשויות השלטון -

אין היא נעצרת על מפתן דלתן של רשויות התביעה. החלטה להגיש כתב אישום היא החלטה מינהלית, והיא, ככל החלטה אחרת, צריכה לעמוד בכללי המשפט המינהלי". עוד נקבע ביחס לטיבו של ההסדר המותנה: "במסגרת זאת ניתן להצביע על המגמה להעברת הטיפול בהפרות הוראות חוק מסוימות - שלא בהכרח נלווה אליהן מטען אנטי-חברתי מובהק - מן ההליך הפלילי הקלאסי אל ההליך המינהלי... ביטוי נוסף לעקרונות אלו ניתן למצוא בהצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), התשס"ט-2008, ה"ח 416, שעניינה בסגירת תיק בהסדר ... כעולה מדברי ההסבר להצעת החוק, "הסדר זה יעשיר את 'ארגז הכלים' העומד לרשות התביעה, ויאפשר התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין חומרת התגובה החברתית המופעלת נגד העברין. [...] כיום, נאלץ לעתים תובע - במקרים מהסוג הנדון - להגיש כתב אישום או לסגור את התיק, אף ששתי חלופות אלה אינן הולמות, וזאת בהעדר אמצעי ביניים הולם. במקרים כאלה נקיטת הליך פלילי היא לעתים אמצעי חמור מדי בנסיבות העניין [...]. ההסדר של סגירת תיק מותנית יעניק לתביעה במקרים אלה כלי מידתי והולם יותר הן מבחינת האינטרס הציבורי והן מבחינת הפרט". בהתאם להסבר זה, הסדר מותנה הוא כלי שנועד למצות את הדין עם נאשמים במקרים בהם כתב אישום הוא אמצעי שלא הולם את חומרת העבירות והנסיבות בהן בוצעה העבירה. בית המשפט העליון התייחס גם להנחיות פרקליט המדינה לגבי המתווה להסדרים מותנים: "עיון בהנחיית פרקליט המדינה שאוזכרה לעיל מגלה שעקרון המידתיות שזור לאורכה. כך, בהתאם להנחיה, בקבלת ההחלטה מתי נסיבות העניין בכללותן מתאימות להעמדה לדין, על התביעה לעמוד בין היתר על השלכותיו הצפויות של ההליך הפלילי על הנאשם הספציפי; על האפשרות שיחזור ויבצע עבירות; ועל השפעת ההליך הפלילי על סיכויו שיקומו ועתידו. בכך, עומדת התביעה על קיומו של יחס ראוי בין התועלת שבהעמדת הנאשם לדין לבין השפעות הבחירה בכלי זה עליו (בדומה למבחן המידתיות במובן הצר, עניין בן-עטייה, בעמ' 13). זאת ועוד, במסגרת ההנחיה נקבע כי על התביעה להידרש במפורש לשאלה אם קיים אמצעי חלופי להעמדה לדין". כמו כן הדגיש בית המשפט העליון: "כבר בעניין שוורץ נקבע בהקשר זה כי "ברוב המקרים הוראות המשפט הפלילי לכשעצמן יהיו מידתיות, והעמדה לדין פלילי לכשעצמה, של אדם החשוד בביצוע עבירה וקיימות כנגדו די ראיות, תהיה מידתית ומוצדקת" (שם, פסקה 21; ראו גם פסקה 68 לפסק דינו של השופט נ' סולברג בפסק הדין נושא הדין הנוסף). זאת ועוד, במסגרת מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה, אין די בקיומו של אפיק פוגעני פחות להעמדה לדין, ועל בית המשפט לעמוד על כך שאמצעי זה ישיג את מטרות ההעמדה לדין - ובהן הכוונת התנהגות, גמול והרתעה - באותה מידה או במידה דומה".

30. על פי הנחיות פרקליט המדינה, נוהל והנחיות להפעלת סימן א'1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - הסדר מותנה: "תובע רשאי להחיל הסדר מותנה בתנאים מתאימים, על עבירה אשר מתקיימות בה הנסיבות המפורטות להלן, או חלקן, באופן המטה את הכף מבחינת האינטרס הציבורי לסגירת התיק בהסדר מותנה: א. נסיבות אישיות של החשוד - לרבות גילו של החשוד; מידת הפגיעה הצפויה בחשוד או במשפחתו כתוצאה מקיומו של הליך פלילי; התנהגותו החיובית של החשוד ותרומתו לחברה; נסיבות חיים קשות של החשוד; העדרו של עבר פלילי לחשוד. ב. נסיבות ביצוע העבירה - לרבות העדר תכנון מוקדם לביצוע העבירה; הסיבות שהביאו את החשוד לבצע את העבירה; חלקו היחסי של החשוד בביצוע העבירה; מעשה חד פעמי; קיומו של קורבן עבירה יחיד; חלוף זמן רב מעת ביצוע העבירה. ג. תוצאות העבירה - לרבות נזק לא רב

אשר נגרם או צפוי היה להיגרם מביצוע העבירה. ד. התנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה - לרבות שיתוף פעולה של החשוד עם רשויות אכיפת החוק; הודאת החשוד ונטילת אחריות על מעשיו; חרטה של החשוד על מעשיו; מאמצים שנעשו על-ידי החשוד לחזור למוטב; מאמצים שנעשו על-ידי החשוד לתיקון תוצאות העבירה או לפיצוי הנזק שנגרם ממנה. ה. נסיבות מקלות אחרות אשר יש בהן להטות את הכף מבחינת האינטרס הציבורי לסגירת התיק בהסדר מותנה. 13. אין הכרח שנסיבות מסוימות או שכל הנסיבות האמורות יתקיימו כתנאי להחלתו של הסדר מותנה על אירוע ספציפי. 14. קיומם של תיקים סגורים לחשוד בעילה של נסיבות הענין בכללותן, עשוי להילקח בחשבון במסגרת שיקול הדעת של התובע אם לערוך הסדר מותנה עם חשוד, וזאת במקרים המתאימים ובהתחשב בין היתר בעניינם של תיקים אלה ובמועדם. ד. תנאי סף לתחולת ההסדר 1. החוק קובע מספר תנאי סף לעריכת הסדר מותנה עם חשוד. יודגש כי עמידה בתנאי הסף אינה מחייבת עריכת הסדר מותנה, אלא אם ראה תובע כי עריכת הסדר תענה על הענין לציבור בנסיבות המקרה".

31. הנה כי כן, למאשימה שיקול דעת רחב האם להגיש נגד נאשם כתב אישום או להגיע להסדר טיעון. על יסוד הנחיות פרקליט המדינה, ניתן ללמוד כי המאשימה שקלה שיקולים עניינים עת החליטה לערוך לחברת שינוע הסדר מותנה: לחברה לא היה עבר פלילי בחמש השנים האחרונות; לא התקיימו נגדה חקירות או משפטים פליליים, וגם אין חקירות ומשפטים פליליים תלויים ועומדים; התנהגות חברת שינוע לאחר ביצוע העבירה כללה ניתוק הקשר עם החברה הקבלנית ושיתוף פעולה מלא עם המאשימה. כמו-כן המאשימה הוסיפה בדיון שהתקיים בתיק: "לא דומה התיק של מזמינת השירות לנותן השירות שהוא חמור יותר, זו עבירת עוון בעוד שמזמינת השירות היא עבירת חטא. פעם שנייה כפי שאפשר לראות בכתב האישום של תיק שינוע התיק הזה היה רק על עבירת התקשרות על כך שהיא התקשרה עם קבלן ללא רישיון והתיק הזה הוא יותר מקיף מתן שירותים ואי מסירת תלושים לעובד. מדובר כאן בתיק חמור שלא ניתן לתת הסדר מותנה הוא זכות ורשות שלמאשימה אין חובה וזה מרשה למאשימה ולא מחייב אותה, אז לבוא ולומר למה כאן לא ושם כן, במקרה הזה יש עבירה חמורה יותר ופעם שנייה כתב אישום רחב הרבה יותר והדבר השלישי הוא בעניין של כתב האישום זה אומר לבית הדין שאחת הטענות בתיק זה היא לאי תשלום שכר מינימום ומי שהשלים לעובדים את השכר זאת היתה שינוע. מה שנתן הסבר מקל עוד יותר". [1] מנגד, הנאשם טען באופן כללי כי יש להשוות את מצבו של הנאשם למצבה של חברת שינוע ולערוך הסדר מותנה, מבלי להתייחס כלל לטענות המאשימה לגופן, על אף שנדרש לכך.

32. לנוכח האמור לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת המאשימה לערוך עם חברת שינוע הסדר מותנה, כאשר הסדר דומה לא נערך עם הנאשמים. נגד חברת שינוע הוגש כתב אישום בגין עבירה אחת של מזמינת שירות, ללא שהתווספו לכתב האישום עבירות נוספות; כמו כן, במסגרת העובדות של פרט האישום הראשון, העבירות המיוחסות לנאשמים הן שונות מהעבירות שיוחסו לחברת שינוע ובעליהן שכן חלקם בביצוע העבירה הוא שונה: בעוד הנאשמת הינה קבלן למתן שירותים, אשר סיפקה על פי הטענה שירותים שלא כדין, חברת שינוע היא מזמינת השירות, וכאמור יש לתת משקל לשוני בעבירות במהלך הדיון באכיפה בררנית.

33. על כן טענתו של הנאשם לאכיפה בררנית נדחת.

התיישנות

34. הנאשם טוען כי העבירות בכתב האישום הראשון והשלישי הן מסוג חטא, ומאחר וההתיישנות לצד עבירות אלו היא שנה מיום ביצוע העבירה, הן התיישנו שכן חלפה למעלה משנה מיום ביצוע העבירה (2018) ועד להגשת כתב האישום (2020).
35. המאשימה מסכימה כי העבירה לפי חוק הגנת השכר באישום השלישי התיישנה, ביחס לנאשם, ועל כן הגישה כתב אישום מתוקן בו נמחקה העבירה של אי מסירת תלושי שכר נגד הנאשם, אך האישום נגד החברה נותר על כנו. לטענת המאשימה אין בסיס לטענה כי העבירות באישום הראשון והשלישי (כלפי החברה) הן מסוג חטא, שכן הן עבירות מסוג עוון, אשר ההתיישנות עליהן היא 5 שנים מיום ביצוע העבירה. כמו-כן טוענת המאשימה כי יש לדחות את טענת ההתיישנות על הסף שכן הועלתה בשלב מאוחר של ההליך ללא צידוק מספק, ולא הייתה מניעה מצד הנאשם להעלות את הטענה בשלב מוקדם יותר של ההליך. עוד נטען כי בא-כוחו הנוכחי של הנאשם קיבל את הייצוג ביום 17.10.21, ביום 15.4.22 הגיש בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, ללא התייחסות לטענת ההתיישנות שנטענה רק ביום 12.1.22 ללא הסבר שמניח את הדעת לשיהוי.
36. לאחר עיון במסמכים ובטענות הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. סעיף 24 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), מסווג את העבירות לפי דרגות חומרתן, חטא עוון ופשע:

"אלה סוגי העבירות לפי חומרתן:

- (1) **"פשע" - עבירה שנקבע לה עונש חמור ממאסר לתקופה של שלוש שנים;**
- (2) **"עוון" - עבירה שנקבע לה עונש מאסר לתקופה העולה על שלושה חודשים ושאינה עולה על שלוש שנים; ואם העונש הוא קנס בלבד - קנס העולה על שיעור הקנס שניתן להטיל בשל עבירה שעונשה הוא קנס שלא נקבע לו סכום;**
- (3) **"חטא" - עבירה שנקבע לה עונש מאסר לתקופה שאינה עולה על שלושה חודשים, ואם העונש הוא קנס בלבד - קנס שאינו עולה על שיעור הקנס שניתן להטיל בשל עבירה שעונשה הוא קנס שלא נקבע לו סכום."**

37. סעיף 2(א) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם קובע כי **"לא יעסוק אדם כקבלן כוח אדם אלא אם כן הוא בעל רשיון לכך מאת השר ועל פי תנאי הרשיון"**. סעיף 20 לחוק קובע כך: **"אלה דינים כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, (להלן - חוק העונשין): העובר על הוראות סעיף 2(א) או 10(א) או (א1), דינו - מאסר ששה חודשים"**. בהתאם לכך העבירה המיוחסת לנאשמת בפרט האישום הראשון היא עבירת עוון שכן מדובר בעבירה שהעונש לצידה הוא מעל שלושה חודשים ומתחת לשלוש שנים. לכן ההתיישנות על עבירה זו היא 5 שנים.

38. גם בכל הנוגע לעבירה של אי מסירת תלושי שכר, אין לקבל את טענת הנאשם כי מדובר בעבירת חטא רק משום שזאת עבירה שעונשה קנס בלבד, כפי שיוסבר: סעיף 24 לחוק העונשין מבחין בין עבירות עוון לחטא, גם בעבירות שעונשן קנס בלבד, לפי השאלה האם הקנס הקבוע בצד העבירה עולה על שיעור

הקנס שניתן להטיל בשל עבירה שעונשה קנס שלא נקבע בצידו סכום. סעיף 61(א)(1) לחוק העונשין קובע כי הקנס המירבי בגין עבירה שעונשה קנס שלא נקבע בצידו סכום, הינו 14,400 ₪.

39. בעניינו סעיף 25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר קובע קנס בגובה **מחצית** הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין. סעיף 61(א)(2) לחוק העונשין קובע קנס בגובה 29,200 ₪. כלומר, העונש הקבוע בצד עבירה זו הוא קנס בסך 14,600 ₪.

40. מצירוף הוראות אלו נובע כי מאחר והקנס הקבוע בגין העבירה של אי מתן תלושי שכר **גבוה** מן הסכום הקובע לעבירה שלא נקבע בצידו קנס, העבירה שעניינה אי מסירת תלושי שכר הינה עבירת עוון והיא מתיישנת רק לאחר 5 שנים.

41. בהתאם לכך גם טענותיו של הנאשם ביחס להתיישנות העבירות - **נדחות**.

תיקון כתב אישום

42. כאמור המאשימה ביקשה לתקן את כתב האישום בעקבות טענה של ההגנה להתיישנות. התיקון הולם את קו ההגנה של הנאשם ואינו פוגע בו כלל, ואף מקל עמו, ולכן מצאתי כי יש לקבל את בקשת התיקון.

סוף דבר

43. הטענות בדבר אכיפה בררנית והתיישנות **נדחות**. כתב האישום המתוקן מתקבל לתיק.

44. ישיבת הוכחות תתקיים ביום 9.3.23 בשעה 13:00.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ג, (25 ינואר 2023), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] עמ' 13 ש' 17-26.